

מסורת הש"ס

(א) נדרים פנ. לעיל יט.
(ב) שנוצת ח. לעיל יט. ב"ק
נדרים י. חגיגה יא.
(כתיבת טו.) (ג) ז"ל כריכי
פירוש גדול הדור.
(ד) (חוספתא פ"ג.) (ה) נשם
(ו) ע"ש. (ז) ש"ך לע"ה. (ח) נ"א
דכעל (ט) ז"ל הדיא. (טו) ז"ל
דחמך חסך רש דמחרי.

נוסחת הריב"ן

(א) היכל המדרה בנוי ס':
(ב) למזירות: ג) תהקיים:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וחכמה אסורה
ר' שמעון אימר אס' וכו'
במסין מוסדות שמע
מניה בעל מוגז גיוז מר
ומוטרא: (ב) רש"י ד"ה
חיתיו נמי שולת: (ג) ר"ה
והא מני דמי אפ"ג
דמיעקר עקר ליה
לגוררות מיתו:

הגהות מהר"ב

הנשיבות

[illegible]

מי שאמר פרק רביעי נזיר

הוא נמי רישא פונעם. את הארבעים דליתא לריבא: (א) האשא שגדא
בגניזא ונעמאם ואח"כ הפר לה בעלמא מביאח טעמא העוף. דלמינא
אחמרינן דמיהא כחטאם שמתו בעליה כיון דבעל מיעקר עקר לה לא
אשכחן דה דחיל לנחיה: (ב) ניסי נמי שולט העוף. ומאש לא פריך

דחייתי נמי אשם דלון אשם נא אלא
במקום שצריך ליתנם ^בגזירות אחרת
הי' היכי דחילו עליו גזירות בטורה:
(א) חמ' דמני אצ"י דמערק ליה
גזירות מייתי ליה חטאת השוף: רבי
אליעזר הקפר הו'. דלמך דלריך
בטורה לא שפיר עמון מן היין: הו'
ובכורסה אפורה. דבעל
מינו גיז. ומסיים בברייתא ר' שמעון
אומר אס' אחרה הריני כמותך
דמשמע אס' ומתקיים גזירותך עלי
לקיים ואס' לאו לא וכיון ששפיר לה
עולה לראשונה שמיין גזירות:

המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה
 האשה שנדרה בניד ושמועה חבירתה ואמרה
 ראשונה והפר לה היא מותרת וחבירתה אסורה (ב)
 גיז רבי שמעון אומר אם אמרה לה הריני כב

תנא נמי רישא סופגת ת"ש ^(א) האשה שנדרה
בנזיר ונשמאת ואח"כ הפר לה בעלה מביאה
חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף ואי
ס"ד בעל מינו גיז תייתי נמי עולת העוף
ואלא מאי מיעקר עקר חטאת העוף נמי לא
תייתי הכי נמי והא מני ר' אלעזר הקפר
היא ^(ב) דתניא ר"א הקפר ^(ב) רבי אומר
מני ת"ל מאשר חטא על הנפש וכו' באין
נפש חטא זה אלא מפני שציער עצמו מן
היין נקרא חוטא והלא דברים ק"ו ומה זה
שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא
אחת כמה וכמה ת"ש דתניא כהדיא
ה חבירתה ואמרה ואני ובא בעלה של
וחבירתה אסורה ^(ג) שמע מינה בעל מינו
אמרה לה הריני כמותיך שתיהן מותרות
מר

הבי נביא ואי"ם מינו גיור תיית עולת העוף. וה"ה דלמס
נמי איבעי לה לאחוי אלס נקט עולת העוף משום דמסמס
ועולת העוף כחל קלס כמיני: **הל** מ"י ר"ס הקפ"ר בר רבי
פירוש לעולם מיעקר עקר ולכך אינל מביסל עולת העוף
היא.

ויוחסטת העוף מייחל משום דלחמי
על הספק והכי אחל א' צ"ק
וגדנדרים (דף כ.) והשם מסקין דנעל
מעקר עקר והשם מצי שנה אכל
מייחל עקר מילתא דר' אלעזר קפד
ויעיל לא מייחל לה דקאמר לעולם
מיעקר עקר וכוין דלררס כפרה הוה
וירב' ע"כ נראה דגרס' א' הכי וכוין
לד' צרכה כפרה הוה ליה כחטאת
ששמתו בצליה והוה פירשו לעולם
מיעקר עקר ומ"מ כיון שהקדישה
לא נפק לחולין ובי היפר לה הוה לה
כחטאת שמתו בצליה א' נמי לגירסא
המפסיר נמי נוחל לעיל כל בעדן
מכל וכל כר' אלעזר דאין קרב אבל
הכא דקרב מייחל מפיר מילתא דרבי
אלעזר דהו כוונתו כהנא וכל:
תא שמע דרנאי מברא חיא
ותורת ותיבתה אסורה לאמא ברע'
והוא

עין משפט
גר מצותה

יד א מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכ' נו סמג
לאין רמב טור ש"ע י"ד
ס' רלד סעיף נא:

תורה אור השלם

1. וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶחָד
לְחֻטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה
וּכְפָר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא
עַל הַנֶּפֶשׁ וּקְדֵשׁ אֵת
רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:

הגהות התוספות

1. ז"ל דגרוניקן לעבן.
2. כולן האט פה"ד ומפ"ד
3. ר"ש זאגט אז אברהם בן
4. כ"ל. 3. ז"ל אז אברהם לא
5. נאכגעבן ב"ר. 4. ז"ל אפילו
6. בן אברהם וואו ב"ר. 5. חסד
7. ליה נחמק. 6. ז"ל היבא
8. דמית כשר וכו' שלמים
9. אחר שנתקן ב"ר. 7. ז"ל
10. אחר וירקו. 8. ז"ל דא
11. צייגט אהפוס.

מוסף רש"י

וּכְסֵר עָלָיו. מִזֵּד כְּחַיִּי,
 מֵאֲשֶׁר הָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ.
 מִשְׁמַע שִׁחָטָה נִפְסָה אִדָּם
 (בֵּיק צֶאֱל.) וְכִי בִּרְצוֹן נִפְשָׁה
 הָטָא זֶה. מִי בִּרְצוֹן שִׁחָטָה
 הָטָא (תַּחֲנִינִי א.ר.) אֵלֶּא
 מִפְּנֵי שֶׁצִּירֵד עֲצֻמוֹ מִן
 הָיִין. שֶׁאֵין מְחִיל לְעַבֵּר
 עֲלָם, כְּדֹמְרִין (הָרִית א.)
 עֲלָם, אֵל אֲכִלֵּי הַיָּד עֲלָמָה
 מִי קָטָן לָהּ (תַּחֲנִינִי א.ר.)

פי' הרא"ש

ודמאט הערץ באה על
 הספק שיש דהתיא בריא
 חסד שדורה גניז חר
 אה מותרת ובעל מזה
 אהרה אלאם אה חר
 גיח. רעני שדוחתו
 בריחה לעיל
 זמן שאנה במא
 עולת הערץ מעיקר עק
 חר בריחה פליג עליה
 וזיל דאפסח ליישכ אה
 פליג רמאני דמנוני גי
 חר במא עולת הערץ
 דכתיב והירי באה אמי
 חסדו ששדור לחיה
 וזיל וז שדורנו נזה
 אפני שטנאח חרילה
 חר ציכה לחיה. אה
 אהר אה אהר חר
 כחורן שדור מותרת
 וזין שמרה וז לחש
 דעה אה יחשל חר
 שנה שלח חר חל